

EMBLEM. LXVI.

De konst verblijt daer botheyt krijt.

Siet desen blinden man, een webbe voeld' hy hangen,
 Hy vreesde voort te gaen, hy docht te sijn gevangen,
 Maer als de wetenschap hem opent het gesicht,
 Dat hem docht svvaer te sijn bevint hy vvonder licht.
 Soo als de quae fortunyn een botten mens komt plagen
 Men sieter niet dan druck, men hoorter niet dan klagen,
 Maer een geleerde siel spot met fortunens bal,
 De vvetenschap alleen en voelt geen ongeval.

